

Nézni a hit fejedelmére

Lectio: Zsid 11

Textus: Zsid 12,1-2

Kedves Testvéreim! Nem véletlenül olvastam el a tegnapi Igét a bibliaolvasás során (lectio), mert a mai Ige így kezdődik: „**Annak okáért mi is, kiket a bizonyágok ily nagy fellege vesz körül...**”, aztán jön a bátorítás, hogy „**félretéve minden akadályt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.**” Amikor a Zsidókhöz írt levél szerzője bátorítja a gyülekezet tagjait, azt úgy teszi, hogy visszafelé néz és erre biztatja a gyülekezet tagjait is. Ugyanis az a nép marad meg, aki a gyökerét ismeri, a múltját fontosnak tartja és a jelenben élve ebből merít bátorítást, hogy Isten kegyelméből a jövőt munkálja.

Ezért mondja e levél szerzője is, hogy mi is, akiket a bizonyágok nagy fellege vesz körül. A bizonyágok fellege az ősi szöveg szerint egy hatalmas néptömeg. Az a sok ember, akik bizonyágot tettek, hogy az Istenbe vetett hitükkel nagy dolgokat vittek végbe. Fontos, hogy a múltba nézzünk. Nézzük meg az őseinknek az életét. A jó példákat magunkévá téve munkálkodnunk kell az Isten dicsőségére.

A 11. részben a hit harcosaira, a hit hőseire hívja fel a figyelmet a szerző. S máris magunk előtt látjuk **Ábelt**, aki áldozatot mutat be. Káin is ezt teszi, de Isten az Ábel áldozatára tekintett. Aki hittel áldozik, nem kérdezi, hogy már megint mire kell adakozni. Nem kérdezi, hogy miért kell az időt betegek látogatására pazarolni. Nem méltatlankodik, hogy bibliaórára kell jönnie. Ábel sem a silány dolgokat áldozta Istennek.

Énóchról is olvasunk, aki Istennel járt, fontosnak tartotta, hogy kapcsolatba legyen Istennel. Isten magához vette.

Hova mentek a mieink? Hova megyünk mi is, amikor meghalunk? Ha fontosnak tartjuk az Istennel való közösségünket, Isten bennünket is magához vesz majd. Istenhez megyünk. Nem az enyészetbe és a pusztulásba. Istenhez megyünk!

Noéról is hallunk. Ő is itt van a hit hősei között. Pedig ő is egy olyan korban élt, amikor az embert megmosolyogták a hitéért. Kinevették, hogy bárkát épít, mert Isten azt mondta neki. Ma is így van. Isten szól s a kevesek engedelmeskednek. A többség méltatlankodik. Miért kell a bárka? Miért kell az egyház? Mennyi mindent elvesz! Nem látják, hogy mennyi mindent kapnak a gyülekezeti közösségben, amikor egymás hite által épülünk, amikor egymást vigasztaljuk. Az Ige is biztat, bátorít, tanít bennünket. Az úrvacsora alkalmával együtt vagyunk nem csak egymással, hanem Jézussal is lélekben. Szóval, a világ csak kérdez, de mi tudjuk, hogy nekünk fontos a „bárka”. Fontos az egyház, fontos az életünk hajója, amelyben Jézus a kormányos.

Hit által engedelmeskedett **Ábrahám**, mikor elhivatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet öröklendő vala. Ábrahám egy gazdag, fejlett vidéket hagy ott rokonaival együtt, mert Isten mondta neki. Nem okoskodott. Nem mondta, hogy ő ott jól érzi magát abban a gazdagságban a rokonai között. Elindult arra a földre, amelyet Isten mutatott neki.

Így hív ki bennünket is az Úr sokszor a jólétből, a gazdagságból. Isten meg akar menteni bennünket az anyagiasságtól, az önimádatától, vagy szereteteink imádatától és azt akarja, hogy bízzuk magunkat Őreá.

Ábrahámnak ígéretet is ad Isten: Nagy néppé teszlek! S telnek-múlnak az évek, évtizedek és nem jön az utód. S amikor meg már megszületik, akkor pedig azt mondja Isten neki: Eredj, áldozd fel!

Érthetetlen sokszor az Isten szava, amikor elvesz valakit, vagy valamit tőlünk. Később azonban megláthatjuk, hogy Isten mindent javunkra fordít, mert megcselekedheti, mint mindenható Isten s meg is akarja cselekedni, mint szerető, édes Atyánk. (HK. 26). No, ezt teljes szívből hitte Ábrahám. Ezért engedelmeskedett Istennek.

Mózesről is olvasunk a 11. részben. Ő is hit által engedelmeskedett Istennek. Bár az elején akadékoskodott és kereste e kibúvót, hogy ne kelljen a Fáraó elé mennie mondván, hogy nem tud beszélni. Isten mellé adja Áront, aki

ékesen tud beszélni. Így vezet ki a népet Egyiptomból. Istenben bízva vezeti Mózes a népet a pusztában 40 éven át.

Megtapasztaltuk-e mi is az Isten oltalmát, vezetését életünk vándorútján a „pusztában”? Mózes imádkozik. Nem csak magáért, hanem a népért is.

Így kell nekünk is imádkoznunk a mieinkért és Isten meghallgat bennünket, csak hittel imádkozzunk!

„És mit mondjak még? – teszi fel a kérdést a szerző – Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról.” (Zsid 11,32). Ők küzdelmeikben az ellenséggel szemben Istenre bízták magukat. Mi is ezt tesszük!

No, akkor ha ilyen nagy sereg volt előttük, - és nézhetünk a mi őseinkre, hiszen ismerjük a történelmünket, hogy hány nagy istenfélő királyunk és fejedelmünk volt. S ameddig el tudták mondani: **Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?** – addig Isten vezetését, oltalmát és áldását tapasztalták. Imádkozzunk, hogy legyenek ilyen „fejedelmeink” nekünk is, manapság is! Szóval, ha **a bizonyosságoknak ilyen nagy fellege, sokasága vesz körül bennünket, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő teret.** Milyen szemléletes kép ez a sport világából. A futó életéhez hasonlít a keresztyén ember élete. Miért fut az ember, a sportoló? Hogy elnyerje a diadalt, hogy ő legyen az első, hogy ő érjen elsőként célba. Megfigyelték-e, amikor lelassítják a futónak a mozgását. Látszik, hogy az izmok meg vannak feszülve. Még az arckifejezésükön is látszik, hogy ezek az emberek teljes szívvel küzdenek. A futó a célra tekint s hogy célba érjen, megszabadul a terhektől, a túlsúlytól, és minden más akadálytól.

A keresztyén ember is ezt kell, hogy tegye. Sokszor túlsúlyosak az emberek, mert ott van a bűn terhe a vállukon. Győzhet az ilyen ember? Azt mondja az Ige, hogy a megkönyékező bűnt és minden akadályt félre kell tenni, le kell tenni.

Olyan jó ezt hallani év elején. Most egy nagy futás előtt állunk. Lehet, hogy hamarabb célba érünk, mint év vége, mert Isten szabad mindnyájunkkal. De addig fussunk teljes erőbedobással és bűneinket letéve, meg az akadályokat

kiküszöbölve. Sok akadály van az életünkben: a bűn, a gond, az aggodalom, a bánat, az élvezetek. Ezeket félre kell tennünk. Nem kell teljes mértékben kiküszöbölni az élvezetet az életünkből, hanem mértékletesen kell élnünk vele. Sok minden gátol azonban a futásban bennünket. Te is tudod, hogy mi az a te életedben. Mi az, ami gátol téged abban, hogy célba érh. No, ezt kell félre tenned... A magunk erejéből nem vagyunk képesek erre. Ezért mondja az Ige: **Nézzén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére, Jézusra.** Nézzünk Jézusra! Kempis tamásnak van egy könyve: De imitatione Christi. Magyarul: Jézus követése. Szó szerint Jézus utánzása. Ebben az Igében sokkal többről van szó, mint utánzásról. Arra kell törekednünk, hogy közösségben legyünk Jézussal, hogy az Ő teljes lényé töltsön be bennünket. Ő általa lehet teljes az életünk. Nézzünk a hitnek fejedelmére és bevezetőjére: elkezdőjére és bevezetőjére. Jézus az, Aki a hitnek a kezdője. Mert a hívők sorában Ő az első. S Ő a hitnek a bevezetője: a menny minden java Benne lett számunkra valóság. Jézus az, aki **keresztet szenvedett**, hogy nekünk életünk legyen. Keresztet szenvedett, hogy ebben az évben és minden évben és mindenkor úgy futhassunk, hogy félretesszünk minden akadályt és a megkörményező bűnt. Így, csakis így érhetünk célba! Vele és Általa! Nézzünk Reá egész évben, egész életünkben a hitnek kezdőjére és bevezetőjére és akkor áldott futásunk és áldott célba érésünk lesz.

Ámen.

Biharszentjános, 2016.01.03.

Csomay Árpád.